

Tiché povznesení

NAPSAL F. X. SVOBODA

"Kde jste? Kde jste? tichoun... "Zde, u vás," odvětil jsem. — A skutečně, rozeznával jsem již postavu její zcela určitě. "Ce-kám nedočkavě," dodal jsem a ru-ce mé rozpráhl se naproti ní. V té chvíli zachvátila ji radost a ja-koko vít vletěla mi do náručí; rty její, vonně a míle, přisávaly se na mé rty. Bylo vše tak prosté a sil-né, tak náhle i horoucí, že srdce naše se rozbušilo ve stejném tem-pu. Svírali jsme se, jako bychom se chtěli spasiti před útokem vše-ho světa sami v sobě.

tázal jsem se pojednou znepoko-jen vlastními obavami. "Neodejdu," řekla rozhodně. Ale mně se zdálo, že přece jen odejdu. Takový strach o štěstí jsem v té chvíli pocítil, že jsem u-chopil Kristu za ruce, stiskl je a zvolal: "Odejdeš-li — zabiješ mne!" Usmála se vděčně a oči její zvlhly. "Uvidíš, že zůstanu!" řekla měkce. "A což — nesvolí-li — on?" o-tázal jsem se, nemoha již vysloviti "tatínek". "Nesvolí-li — zůstanu přece!" vyseptała mi na rtech, tisknouce mou hlavu s horoucí láskou. "A bude to možná?" otázal jsem se tiše a něžně. "Ano, bude. Způsobím mu bo-lest — je v jistém smyslu šlech-ty, ale nasmíme se ohlížet na city, chceme-li někam dojíti!" "A co učiní — on?" "Musí počkatí... co jiného?" "A kde se sejdeme?" "Opět zde! Teď musím již jítí, odskočila jsem pouze. Vrat se sem asi k deváté hodině. Do té doby vše rozhodnu. Těším se! S bohem! A buď zas tak milý, jako teď, zas tak odhodlaný, tak ry-zí!" Celovala mne v opojení, jako-by dítě celovala. "Slyšíš?" otázala se náhle na-slouchejíc. "Volá mne!" "Kristo! Kristo!" Políbila mne a odběhla. Sukně se začervenala a rychle v mlze sešedla. Kroky ztichly. Stál jsem chvíli jako ve snu. Ačkoliv jsem dosud nesnádal, ne-chtělo se mi domů. Soudil jsem, že bych uslyšel za chvíli, co se mezi nimi stane. Pojednou však mne naplnil strach, že bych zas-lechl něco, co by mne rozmrzelo, a odešel jsem pěšinou se strá-ně. Míha byla hustá a bílá, ale dle zkušenosti jsem viděl, že se do deváté hodiny vyjasní.

"Odešli?" všechen ulekan jsem zvolal. "Ano, před půl hodinou, ale jaksi v neštědění. Divný otec, tu-že divný, bručel jako medvěd." "Že odešli?" znovu jsem se di-vil všechen rozlítostněn. "Ano, odešli, jak jsem povídal, před půl hodinou. Vojna byla od-ráno." Silný stesk zachvátil mé srdce. Nevěděl jsem, co činiti, co říci. Stál jsem jako ztrnulý, s nitrem plným lítosti a velkého hoře. Mys-lil jsem v té chvíli, že nelze dále žít, že nelze unášiti tento osud. I jakési zklamání a zahanbení ja-koby mne mužilo. Starý ovcák do-bře asi pochopil, co se děje. Pot-řásl hlavou a usmál se. "No — což," řekl, "přikli, o-dešli — jako ještě mnoho přijde a odejde. Těšme se na to, co pří-jde! Jsem starý, ale přece ještě více hledím ku předu než do za-du." "A opravdu odešli?" znovu jsem se otázal jako umíněné dítě. "Odešli. A co by tu dělali? Čím jim mohu posloužiti? Co tu mám na salaši? Takhle večer a ráno — ještě se dá něco připrav-uit." Zabléděl se na mne přímhouřiv oči. "Hezké děvčátko," připojil, "jako karafiátek. Milá deerka. Lito mi jí bylo — nechtělo se jí odut!" "Chtěl jsem se s ní rozloučit," poznamenal jsem. "Zpovídil jste se. No což — myslíte si na tu příští!" "Ohlížela se kolem," podotkl ovcák, "chodíte-li někde. A co to, že jste přišel tak pozdě?" "Vždyť je teprv osm hodin." "Právda. Ten otec byl jaksi divný!" "A byl to otec?" namítl jsem pojednou zlostně. "Ovcák se mi zahleděl do očí, jakoby se chtěl beze slov doroz-uměti. "Taky jsem o tom mysli," řekl, "ale nezdálo se mi to důle-žitějším než mé ovce — a staral jsem se o své věci." "Sel jsem s ním až k salaši. "Kudy šli?" ptal jsem se tiše a smutně. "I ty můj Bože, jak umučení mluvíte!" zasmál se. "Touto pě-šinou!" A ukázal na stezku, zapa-čínající s hřebenu do hustého smr-kového lesa. Postál jsem s ním chvíli všechen mrzut, že znovu a znovu hovořil a že jsem nemohl hned utéci. Zdr-žoval mne neustále a poznámkami svými se mi jen vysmál. Řekl jsem, že se chci podívat na neda-loukou louku, kvetoucí třezalkami, a odešel jsem do lesa. Zde však jsem se rychle ubíral k té pěšině, kterou odesli. Lístot, již nelze popsatí, napl-nila všechnu mou bytost. Zdálo se mi, že se usedavě rozpláču. Stezka byla sluncem pokropena, v mešičce a borůvčí zabořena. Ztrá-cela se daleko po hluboké stráni. Jen koník skočil nebo maška pře-letěla. Ani stopy nebylo po dra-hé bytosti. Nevěděl jsem, jak za ní zavolatí, zda toužebná a lásky-plná, nebo hněvivě jako na zrál-ec. Jen tolik však jsem rozezná-val, že mi zde nyní všechno zpust-ne, všechno zbolestní, a že asi mu-sím ujetí do Prahy. Stále však jsem krácel dolů za nimi, jakoby bylo možná je dohoniti, nuče se steskek a touhou, lítostí a bolem. Zašel jsem do hlubokého, staré-ho lesa. Pěšina běhla po stráni mezi ostružinami a kapradín. Náhle jsem stanul. Daleko po pěšině, až tam, kde kmeny a zeleň splývaly, zamihly se červené šaty. Pohroužen rozeznával jsem, že se Krista úprekem vrací. Veliká ra-dost, valice se nitrem k hlavě jako přívale povznesla mne ze stíněno-sti. Všechno se změňovalo a počil jaksi slavný, že se coši smělého a neobyčejného stalo, zářil v mo-dě. Rozběhl jsem se dolů, a i Krista s rychlým krokem. Letěl jsem k sobě, jako by nás vít nesl. Krista měla vlny rozčechané, ústa ote-vřená, oči světili. Tvář její bu-va dýhala se tváří cikánky, zuby se třpytily bílostí a černé vlny se modravě leskly. Vystupování do vrchu šádra její byla pobouře-na. Všeka ohnivá, horká a záro-vev zemědělná klesla mi v objetí. Sevřel jsem ji prudec. Oba jsme rychle dýchali a ruce naše silně se tiskly. Byla chvíle úplného bla-ha. "Vidíš, jak se vrátím!" ulvívala takřka jedním dechem. "Byl jsem zoufalý — ale jím ho."

"Mylil jsi, že jsem odešla?" ptala se po chvíli, když se byla poněkud utišila. "Ovcák mi pověděl, že jste o-dešli." "Vždyť jsem slibila, že se se-jdeme." "Zdálo se mi, že jsi mne zra-dila!" "Nechtěla jsem, aby ovcák co věděl. Beztoho pozoroval mne a vyzvídal. Pohled jeho byl dotě-ravý a posměšný. Zanesla jsem seunu, která musila nastati, daleko do lesů; a jsem ráda, že jsi šel za mnou, nůžeme se aspoň salaši vyhnouti. Ach, to bylo hrozné. Arnošt byl hrubý — " "Arnošt?" otázal jsem se mi-moděk. "No, jmenuje se Arnošt. On — Arnošt! Víš přece, kdo! Proč se tak divíš?" "Arnošt?" znovu jsem šeptal. "Ano, tak se jmenuje! Což na tom divného? Hádala se se mnou a nechtěla tu zůstatí. Byl hrubý a vyhrožoval mi. A zde," ukáza-la mi ruku s modřinou, "tak mne držel zuřivě, že to stále cítím. Mys-lil, že jsem poslechl a že půjdu, ale když jsem mu pojednou řekla, aby si šel, kam chce, že se vrátím, zrůdl, a oči mu zasvítily jako dravec." Uhodl ihned, že k vůli tobě, a tak se rozzařil, že jsem se až úzko-stí zachvěla. Zdálo se mi, že mne rozlříti jedinou ranou. A pak za-se prosil a sliboval a tebe snižo-VAL a opět se rozvzteklil. Byla jsem ledová, s tváří ztrnulou, ně-jak osudu odezdána. Všechen jeho nářek i zlost nijak mne ne-obměkčily. Nebyla bych s ním dále šla, kdyby mně byl smrtí po-hrozil!" Hleděl jsem na krásnou její tvář, světilé upřímností. "A co — ty za ním nepřijdeš?" otázal jsem se udiveně. "Ne, rozešli jsme se navždy!" "Navždy? A kam chceš jít sa-ma?" "Odejdu do Prahy!" "Odejdeš? A kdy?" "Dnes odpoledne?" Pohlédla hlavou a zasmála se. "Eh co!" zvolala. "Ať se sta-ne obkolo! Co jsem učinila, pro-te jsem učinila. Neleka jsem se jeho zlosti a jeho křiku. Řekla jsem mu: Necheš-ťi tu počkati den, utěm ti! Jdi si sám, nikdy již té nevidím! — A když jsem mu přísvedčila, že k vůli tobě tu dnes zůstanu, zdesil se jaksi z mé odvahy, a mávaje prudec rukama, říkal: dobře, zůstaň si! S námi je konec! Nemám již zodpovědnosti. A stále hubuje odehával rychle pě-šinou. Neohlédl se již; pouze hu-bování jeho dlouho se ozývalo po lese. A dobře je teď, at je kde je! Což, nechej býti nevděčná, mnoho dobrého pro mne učinil, byl i šlech-terný! Ale já se jeho povzneští, a ty jsi ta záře! Nesměj se mi, mlu-vím-li tak, všecko upřímně a po-ctivě cítím!" Krista skutečně planula pocti-vostí a opravdovostí. Nebylo a ne-mohlo býti líz v jejích slovech. Či-til jsem, že by stačilo slovo a že by se mi vyzpovídala z celého své-ho života. Pozoroval jsem i ja-kousi touhu v ní povědětí mi coši ze své minulosti a vyplakatí se na mé hrudi, ale srdce mě bránilo se tomu. Jakási posvátá úcta za-brala mou vůli, nemohl jsem usi-lovatí o jasno, zdálo se mi, že bych se dopustil hříchu, neslušnosti a neobčejnosti. Dojem, jaký na mne Krista činila, byl dojem určité po-ctivosti a touhy po jakési vzne-šné snaze. Nepochyboval jsem o její síle, o její rylosti, o její prav-dě, a stále jsem si opakoval, že ne-mohu pěkročití tajemství její mi-livosti. "Zůstan tu několik dní," řekl jsem pojednou, "načemu ti byt v-jaké chalupe?" "Ne, ne, dnes odjedu," skoro prudec odvětila. "Ne, ani to ne!" "A co tedy chceš učinit?" za-čchal jsem smutně. "Doprovodíš mne údolím k ná-draží. Tam se naučobdívám a od-podadne odjedu." "Mluvila určitě a vážně. — Mlčel jsem. "Nebuď smutný," zašeptala a pohladila mne měkkou dlaní. — "Musí tak býť." "Nedovedu tu bez tebe žít." "Vrátíš se tedy do Prahy a se-jdeme se!" "Ale přece tys tu mohla zůsta-ti!" "Ne! Musím se stále zlepšovati. Nemá to frásce, ne! Bez vůle nic ne-vedeš!" "Vždyť by to bylo krásně!"

Bolesti v zádech a na stranách rychle mizí, je-li upotřebován Severův Gothardský olej (Severa's Gothard Oil). Jest odporučován jako místní prostředek na revmatism, neuralgii, vymknutiny, otoky, naběhité žlázy, ztuhlé klouby a svaly, křeče a bolesti. Jest to velmi cenný liniment. Ceny: 25 a 50 centů.

NEJNOVĚ JŠÍ ČESKÁ DÍLNA na spravování všech hudebních nástrojů, jakož i harmonik a koncertin. Všeckeré správkny z venkova vyřizuje me rychlo, levně i důkladně. Za práci a uspokojení ručíme. V. K. VLČEK CO., 1937 So. 13th Str. OMAHA, NEB.

namítl jsem jako dítě. "Ale bude krásněji!" zašepta-la důvěrně a vroučeně mne polí-bila. "Nenamítal jsem již ničoho. "Doprovodí mne někud, aby nás nikdo neviděl," prosila a zadí-vala se na protější horu, jejíž hře-ben zavalen byl bílým mrakem. Povšiml jsem si její pleti a pro-filu. "To není všední bytost," pomys-lil jsem si, a štěstí, že jsme se shledali, proniklo celé mé nitro. Opět jsem pak cítil, že se osud můj rychle rozhoduje mimo mé síly, a bylo v tom coši krásného a neobyčejného. Vedl jsem Kristu vzhůru na hřeben a úzkými, od salaše vzdále-nými pěšinkami sestupovali jsme pak do hlubokého údolí k řece na nádraží do V. Bylo brzy sluncě-no a teplo. Bystřiny čumely a bí-lé mraky tiše pluly ve výši. Umlouvali jsme si dopisování a návrat můj do Prahy. Mysl naše odvracela se od minulosti a při-poutávala se k příštím dnům, jež byly plny radostného světa a kvítí. Dětinnost milá a sladká naplnila naše srdce. Nebylo mi již smutno z jejího odjezdu. Mys-lil jsem na Prahu. Na úpatí hor stanula a zamysli-la se. "Na co myslíš?" otázal jsem se. "Zde jsme seděli s Arnoštem," odvětila tiše, "a těšili jsme se na pohled s hor. Kdo si pomysli, že nás za den ty hory rozdělí! A kdo mohł tušiti, že tě poznám a že bu-du tak šťastna!" Ohlala mne prudec. Když se napřimila, leskly se oči její slza-mi. "Do V. jsem nesměl jítí. Bráni-la se s rozhodností. Rozloučili jsme se u lesů. Byla velice dobrá a vážná. Hleděl jsem za ní, jak se zatřácela po bílé cestě mezi zahra-dy věsnice V. — Obrátila se né-kolikráte a zamávala sáatečkem. "Ne, není krásnější ženy na svě-tě," řekl jsem hlasitě a zatěšil jsem se na příští setkání naše. (Pokračování.)

Blesk nemůže udeřit když dostane se tam Shinn dřívě

Commonwealth Life Ins. Co' FRANS NELSON, President Západní společnost pro západní lid. Pojištění v platnosti za \$10,000,000.00. Nového pojištění získáno v r. 1914 — přes \$4,000,000. Nejspolehlivější společnost v Nebrascce. ÚRADOVNY: 724 Omaha National Bank Building W. J. MANSFIELD, český zástupce, 37-6m

Nový způsob na úspory a ukládání peněz při 7% Uložte své peníze v 7% přednostních dílech u společnosti Home Builders. Každý dílec jest zaručen markyčím na lot a nový domov, na takáku společnosti postavený. Žádné peníze se nepůjž na staré budovy. Společnost Home Builders postaví na zábešku pro kohokoli, kdo vlastni svůj posedek, neb kdo máto první splátku udělati, slytek bude pak splá-cen jako újemná. Nový tento způsob dáva společnosti kontrakte-rů výtělek a 7% na veškeré peníze uplatněné pro stavobni účely. Knhy jsou každému poštínikovi otevřeny k prozkoumání v každé žas. Dívendy se vypláči každého 1. servance a 1. ledna každý rok hotově, anebo můžete své peníze znoručnit v dílech. První markyčv je hodnotě od \$500.00 do \$2,500.00, na nové dno-vy v Omase, jsou vždy na ruce pro ukládatele. Pro bližší podrobnosti navštivte: JAN M. FIXA 202 13th 17. ul., u American Security Company, Omaha, Neb.